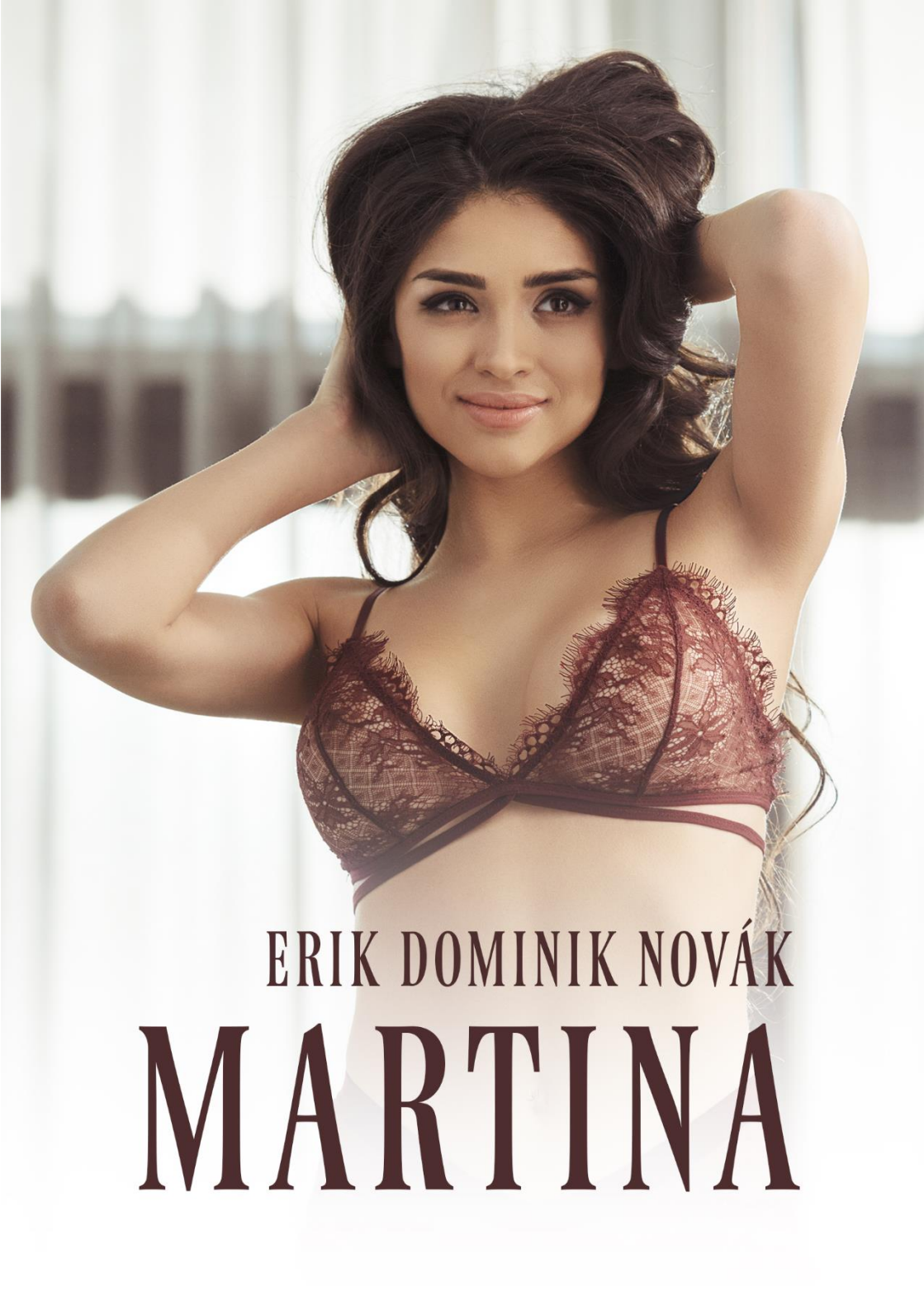

ERIK DOMINIK NOVÁK

MARTINA

Erik Dominik Novák

MARTINA

MARTINA

Soud vyvracíš,
máš cit, a výhybka se ztrácí
Cesta se vrací zpět do přímých kolejí

A právě ji čekáš tam, na konečné všech šancí,
není to klam, Tvůj vzdor, proud proudí v trolejích

Soud dvacet let ten květ Tobě ukrýval v stínu,
má i své jméno, dál říkaj jí Martina

Ač zadána, možná, a možná za vteřinu
zjistíš, co vážně končí, a co právě začíná –

PRO JEDNO KVÍTÍ

Pro jedno kvítí, že prý slunce se nerozsvítí,
pro jeden květ, že prý snad nezboří se svět
To slýchávals, šels dál, leč stále plný sítí,
jichž jeden květ Ti krátce, leč hbitě v mysl vplet

Má vlídnou tvář, lokny černé jak stíny stínů,
stíny, co září v každém počasí
Ty chtěls ji mít, leč měls ji jenom na vteřinu,
pak mylný krok v ní žár snad provždy uhasil

Pro jedno kvítí Ty dnes snad šanci ještě chytíš,
krok do neznáma, posíláš SMS
Snad ratolest z lípy, a ovázaná nití,
zotvírá brány, komu čest, tomu čest

JEN VRÁTKA ZOTVÍREJ

Je ta tam krajina ostrých hran,
zahrady plán dávno vyprodán
Krůčky Tvé lemuje okvětí,
a co Tě tíží, to jen proletí

Nemusíš psát žádný manifest,
že za křestem následuje křest
Že vlna Tvá zvedá se ve vlnách,
když dobré končí, že dobré začíná

Jen srovnej krok, a naber i můj směr,
vždy bývals fér, sté i mne ruku dej
Poté já svou dlaní povím Ti,
že pod nikým víc most se nezřítí

Kdo ruku dá, kdo rád má jako Ty,
sic po trní nosí si záplaty,
témuž bývá soud smírčí nakloněn,
a má svůj klíč od nedobytných stěn

Stěna Tvá dnes dostala svůj práh,
když vlna Tvá zvedá se ve vlnách
Vždy býval fér, sté i mne ruku dej,
máš i klíč můj, jen vrátka zotvírej

MARTINO K.

Vroucné přání, říct je, „Už Tě mám,“
z Tebe já vzhlížím ke hvězdám
A když sté jedna proletí,
přání má snoubí se s okvětím

které vplést chtěl bych Ti do vlasů
Sic krásná jsi, nehledět jen na krásu
Přání má s léty se navrací,
sny přicházejí, a zas se vytrácí

Tak splň mi, lásko, tenhle věčný sen,
že Tobě já smím být nakloněn
A proměň moji vodu ve víno,
Martino K., má drahá, Martino –

S POUTEM TVÝM

Sic loďka dolů se noří, sté je jeden plavec v moři,
on nepomýlí, ví, jak nabrat správný směr
A že jen pár tvoří, co single nezahoří,
já neprozradím, zda plave na jih, či na sever

Sic loďka Tvá skládá plachty své do hlubiny,
slunce dál svítí, a pevnou zemi máš již na dosah
Nitky se chytáš, jež je poskládaná z nití,
ty v pouto spoj, pojí se misky našich vah

Dřív i já single, věř, byla jen kapkou v moři,
pak rozvířil můj sen, kdož vlídně na mne sáh
Tys nakročil, a byls jen, jak Tě Pánbůh stvořil,
a s poutem Tvým, má lásko, již více nemám strach

GLEJT PRO MOU OBÁLKU

Jednou v hlavě zrodil se Ti plán,
že smírčí glejt byl Tobě zachován
Tak pod ochranou píšeš dlouhý list,
a věříš, že kdož má, bude jej číst

O tom, žes kdysi poznal jednu z dam,
a že právě jí list je věnován
Ať již v koši skončí, či se slzou ve víčku,
na samý okraj stránky připoj svou hubičku

Stezky se dělí, stezky nezměříš,
tak což na duši máš, jde-li, jen dál piš
Možná kluka má, Ty budeš zmalován,
a možná smírčí glejt bude dál Ti zachován

Lásko blízká, lásko vzdálená,
já dobře vím, že svítí červená
Sté, dovol jen mé slze ve víčku,
se samým krajem listu poslat Ti hubičku